

вяни и сж подхранвали надеждитѣ имъ за по-скорошно освобождение. Въ резултатъ у Чинтулова се създаватъ трайни литературни интереси и той получава първитѣ литературни импулси за поетична дейность, та скоро и самъ почва да излива въ вдѣхновени и звучни пѣсни трепетитѣ на своята поетична душа и написва: „Стани, стани, стани, юнакъ балкански“, „Възпоменание“, „Стара майка се прощава съ сина си“, „Изпроводякъ на одного българина изъ Одеса“, „Китка отъ Балкана“ и др.

Чинтуловъ се връща въ родината си и става учителъ въ родния си градъ Сливенъ презъ 1850 год., по това време, когато училището, книжнината, борбата съ невежеството, съ духовното и политическо робство искали усилена работа. Той вижда, че важна прѣчка за нашето национално пробуждане се явява духовното робство на гърцитѣ, че последнитѣ се мжчатъ да прогонятъ българския езикъ отъ училищата и църквитѣ и да погърчатъ българския народъ. Затова съ пристигането си въ Сливенъ Чинтуловъ открива упорита борба срещу това духовно робство и скоро, благодарение на своята широка образованость, става водачъ на младитѣ и успѣва да отврати българитѣ отъ гърцизма, да повдигне просвѣщението на родния си край и да изгони грѣцкия езикъ отъ училищата и църквитѣ.

Въ Сливенъ, въпрѣки отрудния и нерадостенъ животъ, всрѣдъ една робска и некултурни срѣда, Чинтуловъ продължавалъ да изплаква възторзитѣ на своята поетична душа въ пѣсни, които самъ композиралъ или нагласялъ по чужди мелодии и просвирвалъ чрезъ тжжнитѣ, но енергични звуци на своята любима цигулка! Събитията отъ Кримската война презъ 1854—56 год. пробуждатъ у него надеждитѣ за освобождение и го вдѣхновяватъ за нови пламенно-бунтовни пѣсни, като: „Кжде си, вѣрна ти любовъ народна“, „Вѣтъръ ечи, Балканъ стене“, „Българи юна-